hører, og som ifølge denne lovgivning betegnes eller anerkendes som en forsikringsperiode, er ikke undergivet betingelsen i artikel 67, stk. 1 *in fine*, i forordning nr. 1408/71.

Sørensen Mackenzie Stuart Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. marts 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

M. Sørensen
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 9. MARTS 1978 [1]

Hr. Præsident,
Høje Ret.

1. Spørgsmålet fra den belgiske Cour de cassation angår udtrykkeligt kun artikel 67, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971. Domstolen anmodes i det væsentlige om at fortolke den betingelse, som er anført i slutningen af nævnte stykke.

Af hensyn til klarheden skal jeg citere dette stykke i sin helhed:

»1. Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser er betinget af, at der er tilbagelagt forsikringsperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om forsikringsperioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning, dog forudsat at beskæftigelsesperioderne ville være blevet anset for forsikringsperioder, hvis de havde været tilbagelagt efter denne lovgivning«.

2. De væsentligste faktiske omstændigheder i den foreliggende sag er følgende: efter at sagsøgerinden i hovedsagen havde været beskæftiget i lang tid som husassistent i Italien, var hun i en kort periode ansat som arbejdstager i Belgien inden for et andet erhverv. Hun anmoder nu om at oppebære ydelser fra arbejdsløshedsforsikringen i Belgien, og under henvisning til den korte tid hun har været beskæftiget i landet, kræver hun, at de ovenfor nævnte to arbejdsperioder sammenlægges. Det skal under-

1 — Oversat fra italiensk.

streges, at husassistenter efter *lovgivningen* i Belgien ikke er forsikret mod arbejdsløshed.

Den belgiske Cour de cassation har åbenbart lagt til grund, at retten til arbejdsløshedsforsikring i Belgien erhverves på grundlag af en bestemt *forsikringsperiode*. Har retten derimod anset en *beskæftigelses*periode alene for tilstrækkelig, ville den have henvist til stk. 2 i nævnte artikel 67 i forordning 1408, som vedrører de tilfælde, hvor erhvervelse af en ret til sociale ydelser er betinget af, at der efter lovgivningen i en medlemsstat er tilbagelagt »beskæftigelsesperioder«. Herefter er spørgsmålet alene, hvad der ligger i betingelsen sidst i artikel 67, stk. 1, om, at beskæftigelsesperioderne »ville være blevet anset for forsikringsperioder«, hvis de havde været tilbagelagt efter den for den pågældende socialsikringsinstitution gældende lovgivning (i det foreliggende tilfælde den belgiske lovgivning).

3. For mig er det klart, at denne betingelse kun gælder i de tilfælde, hvor den kompetente institution ved sammenlægningen skal medregne rene beskæftigelsesperioder, der ikke anerkendes som forsikringsperioder, og som er tilbagelagt efter lovgivningen i en anden medlemsstat.

Efter ordlyden af den citerede artikel 67, stk. 1, er der nemlig to muligheder: at den kompetente institution medregner *forsikrings*perioder, som er tilbagelagt efter lovgivningen i en anden medlemsstat, og at den medregner *beskæftigelses*perioder, som ligeledes er tilbagelagt efter lovgivningen i den anden medlemsstat. Betingelsen sidst i stykke 1 gælder udtrykkeligt kun for beskæftigelsesperioder. Der gælder ingen betingelser med hensyn til forsikringsperioder.

Forskellen mellem disse to perioder kommer klart frem i den foreliggende sag, fordi en periode med arbejde som husassistent som nævnt i Belgien er en beskæftigelsesperiode, men ikke en forsikringsperiode, hvilket også gjaldt i Italien inden dekret nr. 1403 af 31. december 1971 fra republikkens præsident blev vedtaget og trådte i kraft. Siden da har også husassistenter i medfør af dette dekret ret til arbejdsløshedsforsikring, og den periode, der er tilbagelagt i Italien med arbejde som husassistent, er følgelig nu en »forsikringsperiode«.

I den forbindelse skal jeg henvise til artikel 1, litra r), i forordning nr. 1408/71, som fastslår, at »forsikringsperioder« betyder bidrags- eller beskæftigelsesperioder, der i den lovgivning, efter hvilken de er tilbagelagt eller anses for at være tilbagelagt, betegnes eller anerkendes som forsikringsperioder.

Denne regel skal tydeliggøre, at når en beskæftigelsesperiode i medfør af lovgivningen i den stat, hvor beskæftigelsen har fundet sted, på samme tid anses som en forsikringsperiode, er det betegnelsen »forsikringsperiode«, som er afgørende. I den foreliggende sag skal anvendelse af artikel 67, stk. 1, derfor ske ud fra begrebet »forsikringsperioder« og ikke ud fra begrebet »beskæftigelsesperioder«, som af de grunde, som jeg ovenfor har forsøgt at gøre rede for, må forstås således, at det omfatter rene beskæftigelsesperioder uden forsikring. Følgelig har betingelsen sidst i artikel 67, stk. 1 (der som nævnt kun gælder for rene beskæftigelsesperioder) ingen betydning for den foreliggende sag.

4. Jeg foreslår derfor, at Domstolen træffer følgende afgørelse:

»artikel 67, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, hvorefter en medlemsstat kun skal medregne en beskæftigelsesperiode, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, såfremt beskæftigelsesperioden ville være blevet anset for en forsikringsperiode, hvis den havde været tilbagelagt efter den første medlemsstats lovgivning, skal fortolkes således, at denne betingelse ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor beskæftigelsesperioden efter den anden medlemsstats lovgivning anses for en forsikringsperiode«.